

ΓΚΡΕΜΙΣΤΕ ΤΗ ΒΑΣΤΙΑΝΗ

[ΦΩΝΕΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΤΕΙΧΗ]

Staff car park **ΤΕΥΧΟΣ 3**
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2011

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Η έκδοση αυτού του εντύπου γίνεται στο πλαίσιο της λειτουργίας του ταμείου αλληλεγγύης και οικονομικής υποστήριξης των φυλακισμένων αγωνιστών. Σκοπός του ταμείου είναι η συμβολή του στις βιοποριστικές πρωτίστως ανάγκες των ανθρώπων που βρίσκονται έγκλειστοι για την ανατρεπτική τους δράση ή εξαιτίας γενικότερα της συμμετοχής τους στους αγώνες. Στο μέτρο των δυνατοτήτων του επίσης, και η στήριξη ανθρώπων που η διαρκής και επίμονη στάση τους μέσα στην καθημερινότητα της φυλακής έχει ταυτιστεί με την αξιοπρέπεια, την αλληλεγγύη, τον αγώνα. Το ταμείο συγκροτείται σε πανελλαδική έκταση, βασίζεται στις μικρές συστηματικές συνεισφορές όσο γίνεται περισσότερων ανθρώπων εντός και εκτός των αναρχικών και αντιεξουσιαστικών εγχειρημάτων και η αποτελεσματικότητά του θα κριθεί από τη δυνατότητά του να λειτουργήσει με σταθερότητα σε βάθος χρόνου. (περισσότερα για το ταμείο στο <http://tameio.espivblogs.net>)

Αυτοί που αναλάβανε την έκδοση του εντύπου, περιοριζόμαστε στην τεχνική του διεκπεραίωση και τη διανομή. Τα κείμενά του προέρχονται αποκλειστικά από αγωνιζόμενους κρατούμενους, όχι πάντα από εκείνους που στηρίζονται υλικά από το ταμείο, αλλά κατά περίπτωση και άλλους που αποφασίζουν να σταθούν όρθιοι απέναντι στην εξουσία και την ισοπεδωτική συνθήκη του εγκλεισμού. Μέσω της δημοσιοποίησης των σκέψεων και των εμπειριών των κρατουμένων, μέσω της διάδοσης του Λόγου τους, επιδιώκουμε να τους καταστήσουμε κατά το δυνατό παρόντες στις καθημερινές διεργασίες των αγωνιζόμενων και εκτός των τειχών, επιθυμούμε να κλονίσουμε τα στεγανά της σιωπής, του κατακερματισμού, του διαχωρισμού ανάμεσα στους καταπιεσμένους, επιλέγουμε να ενσαρκώσουμε με έναν ακόμα τρόπο τα προτάγματα του αγώνα και της αλληλεγγύης.

ΣΤΗΡΙΞΤΕ ΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ, ΥΛΙΚΑ, ΗΘΙΚΑ, ΠΟΛΙΤΙΚΑ.

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΩΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΚΑΙ ΩΣ ΠΡΟΕΙΚΟΝΙΣΗ

Η αλληλεγγύη δεν είναι μια αφηρημένη έννοια ή ένα συγκεκριμένο βίωμα που αφορά μοναχά τους εκλεκτούς μιας “επαναστατικής ελίτ”. Η αλληλεγγύη δεν είναι ένα ειδικό προνόμιο του αντιεξουσιαστικού κινήματος, ούτε κάποια μορφή ιδιοκτησίας των αναρχικών. Άλλωστε δεν είμαστε εμείς οι “εφευρέτες” της αλληλεγγύης, ούτε και οι μοναδικοί που στοχεύσαμε, μέσα στην ιστορική κίνηση της ανθρώπινης εξέλιξης, σε μια διαφορετική οργάνωση της κοινωνικής ζωής που δομικό λίθο θα έχει την αλληλεγγύη.

Ήδη από την αρχαιότητα ο ιδρυτής της πρωταρχικής Στοάς (δηλ. της αρχικής στωικής φιλοσοφίας, πριν αυτή εκφυλιστεί σε επίσημο δόγμα της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, και αιώνες πριν τα δουλοπρεπή κηρύγματα του Επικτήτου), ο Ζήνων ο Κιτιεύς, εξέφραζε τον “ουτοπικό” πόθο μιας κοινωνικής αρμονίας, στην οποία ολόκληρη η ανθρωπότητα θα πορευόταν ενωμένη. Γι’ αυτό ο αναρχικός πρίγκιπας Κροπότκιν, μ’ έναν αρκετά εύστοχο αναχρονισμό αποκάλεσε τον Ζήωνα “εκφραστή της αναρχικής φιλοσοφίας στην αρχαία Ελλάδα”.¹

Ο στωικός Βλῆσιος, μάλιστα, προχώρησε και πέρα από τη φιλοσοφική σύλληψη της αλληλεγγύης κοινωνίας, συμμετέχοντας ενεργά στην εξέγερση της “Πολιτείας του Ήλιου”, που με ηγέτη τον Αρίστιππο στόχευσε στη δημιουργία μιας κοινωνικής αλληλεγγύης και κοινοκτημοσύνης.

Ακόμα και οι εξουσιομανείς πυθαγόρειοι, αν και εκφραστές μιας αντιλαϊκής, αυστηρά ιεραρχικής και αριστοκρατικής αντίληψης, προτάξανε την αλληλεγγύη μέσα στους κόλπους τους, μέσα από έναν ιδιότυπο κομμουνισμό της φιλίας: “Κοινά τα των φίλων”, ήταν το δόγμα τους². Προφανώς θεωρούσαν τους εαυτούς τους προορισμένους για μια ανώτερη μορφή κοινωνικής συμβίωσης σε αντίθεση με την “πλέμπα”, που έπρεπε να βουτηχτεί στην αμάθεια, στη δεισιδαιμονία και το σκοταδισμό, ώστε να παραμείνει εύκολα χειραγωγήσιμος όχλος. Η αλληλεγγύη γι’ αυτούς ήταν προνομιακό πεδίο των Αρίστων και όχι του όχλου, όπως και η γνώση άλλωστε.

Η αλληλεγγύη δε φόρεσε μονάχα το φιλοσοφικό, αλλά και το θρησκευτικό μανδύα, αποτελώντας τη βάση του πρωτοχριστιανικού κομμουνισμού -πριν εκπέσει η αλληλεγγύη στην ακίνδυνη “φιλανθρωπία” της ελεημοσύνης και ο χριστιανισμός σε καθεστωτική θρησκεία. Ως συνεχιστές της παράδοσης των εβραίων Εσσαίων, οι πρώτοι χριστιανοί μοιραζόταν όλα τα υπάρχοντά τους, συγκροτώντας μια πρωτόλεια κομμουνιστική κοινωνία: «Πάντες δε οι πιστεύοντες ήσαν επί το αυτό και είχαν άπαντα κοινά και τα κτήματα και τας υπάρξεις, επίπρασκον και διεμέριζον αυτά πάσι καθότι αν τις χρείαν είχε ανω καθ’ ημέραν τε προσκαρτερούντες ομοθυμαδόν εν τω ιερό, κλώντες τε κατ’ οίκον άρτον³, μεταλάμβανον τροφής εν αγαλλιάσει και αφελότητι καρδιάς» (Πράξεις των αποστόλων, κεφ. β’, στίχοι 44-46). Δηλαδή: «όλοι οι πιστοί ήταν ενωμένοι μεταξύ τους, έχοντας τα πάντα κοινά και πουλούσαν τις περιουσίες τους μοιράζοντας τα εισπραττόμενα στον καθένα ανάλογα με τις ανάγκες του⁴ και καθημερινά σύχναζαν όλοι μαζί στο ιερό, τρώγοντας σε κοινά γεύματα με καρδιά γεμάτη αγαλλίαση και απλότητα. Την επιστροφή σ’ αυτόν τον πρωτοχριστιανικό κομμουνισμό ζητούσαν και οι μεσαιωνικές

¹ Αν και οι περισσότεροι αναρχικοί θεωρούν ως προγόνους τους, τους ασκητικούς βλοσυρούς και δύστροπους κυνικούς.

² Βλ. επίσης για μια παρόμοια άποψη και την Ανδρομάχη του Ευριπίδη: «Ξέχωρο οι φίλοι τίποτα δεν έχουν, αν είναι φίλοι αληθινοί, μα όλα είναι κοινά γι’ αυτούς».

³ Το λεγόμενο “πρόσφορον”, εκ της προσφοράς.

⁴ Αυτό μας θυμίζει το πρόταγμα του Μαρξ: ο καθένας ανάλογα με τις ιδιότητες του, ανάλογα με τις ανάγκες του.

επαναστατικές αιρέσεις που διώχθηκαν βάνουσα από την επίσημη εκκλησία.

Όλες αυτές οι απόπειρες -που δειγματοληπτικά αναφέρουμε εδώ- ήταν λίγο έως πολύ δέσμιες μιας ειδυλλιακής εικόνας και μιας αφελούς άποψης για την υποτιθέμενη ευγενή καλοσύνη της ανθρώπινης φύσης. Ωστόσο, παρά τον αφελή τους χαρακτήρα, δείχνουν την αναγκαιότητα του ξεπεράσματος της ανταγωνιστικής φύσης της ταξικής κοινωνίας.

Σήμερα, στην εποχή του εφαρμοσμένου κοινωνικού δαρβινισμού, στην εποχή που η αλληλοφαγία και η αλληλοεξόντωση έχουν μετατρέψει τον άνθρωπο σε λύκο για τον συνάνθρωπο του, στην εποχή όπου η αμετροφαγία δίνει το σύνθημα για έναν πόλεμο όλοι εναντίον όλων, σ' αυτήν την εποχή λοιπόν η αλληλεγγύη γίνεται ένα πρόταγμα που ξεφεύγει από τα στενά όρια του αντιεξουσιαστικού χώρου, γίνεται μια πρόταση ζωής για ολόκληρη την κοινωνία, γίνεται μια αναγκαιότητα για να ξεφύγει η ανθρωπότητα από τη σύγχρονη βαρβαρότητα, για να καταστρέψει μια για πάντα τις ταξικές / ιεραρχικές δομές της κοινωνίας και να δημιουργήσει την αταξική / αντιιεραρχική κοινωνία που θα δομείται πάνω στις βασισμένες στην αλληλεγγύη κοινωνικές σχέσεις. Δεν μιλάμε πλέον για την αφέλεια της εγγενούς ανθρώπινης καλοσύνης.⁵ Μιλάμε για μια αδήριτη αναγκαιότητα: ή αλλάζουμε ή βουλιάζουμε, όπως έλεγε και μια ψυχή...

Αν το αναγκαίο καταστρεπτικό έργο της επανάστασης είναι η "εργασία του Αρνητικού μέσα στο θετικό", η Αλληλεγγύη με το δημιουργικό της πνεύμα γίνεται η εργασία του θετικού μέσα στο Αρνητικό. Είναι η εκ νέου ανακάλυψη της ανθρωπιάς⁶ μέσα στην έρημο του υλικού πνευματικού ακρωτηριασμού. Είναι ο επανανθρωπισμός του Homo Economicus.

Οι υποδομές αντίστασης που υποδομούν την υλική και πνευματική ρήξη με την υπάρχουσα αθλιότητα, δομούν ταυτόχρονα μικρές κοινότητες αλληλεγγύης, προεικονίζοντας μια ενδεχόμενη αταξική / αντιιεραρχική κοινωνία. Σήμερα όπου η οργουελιανή εξουσιαστική νεογλώσσα όλο και περισσότερο χρησιμοποιεί τη λέξη αλληλεγγύη, απονομαδοτώντας την και αφαιρώντας το γνήσιο περιεχόμενο της, δημιουργείται η αναγκαιότητα να εμπλουτίσουμε ακόμα πιο πολύ το βαθύτερο νόημα της.

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ ΣΚΟΠΟΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΜΕΣΟ...

Πολύκαρπος Γεωργιάδης
Φυλακές Κερκiras

⁵ Τόσο η αλληλεγγύη, όσο και ο ανταγωνισμός είναι εγγενή στοιχεία της ανθρώπινης χαρακτηρισιοδομής. Τόσο η χομπσιανή / νεοφιλευθερη σχολή (που τη δέχεται ο αναρχοατομικισμός) που βλέπει τον άνθρωπο σα λύκο και προτάσσει τον πόλεμο εναντίον όλων, όσο και η αφελής στωικτική / ρουσσική άποψη (που τη δέχεται ο κλασικός αναρχισμός) που βλέπει τον άνθρωπο σαν ένα αγνό που εκφυλίζεται μέσα από την τριβή του με τους κοινωνικούς θεσμούς, κάνουν ένα βασικό μεθοδολογικό σφάλμα: παίρνουν ένα από τα ανθρώπινα χαρακτηριστικά και το υψώνουν ως "ανθρώπινη ουσία".

Πιο ορθή είναι η αριστοτελική άποψη: αρετή ή φαυλότητα συνυπάρχουν στην ανθρώπινη φύση. Το πιο από τα δύο χαρακτηριστικά θα αναδυθεί εξαρτάται από τον "εθισμό" (συνήθεια), δηλ. από την τριβή του ανθρώπινου όντος μέσα στις κοινωνικές σχέσεις. Κάτι ξεχνάει όμως ο αριστοτελισμός. Η δόμηση μιας κοινωνίας χωρισμένης σε τάξεις με ξεχωριστά υλικά συμφέροντα και ο ιεραρχικός τρόπος οργάνωσης της κοινωνικής ζωής προκαλούν τον εθισμό του ανθρώπου στο ανταγωνιστικό πνεύμα, το φιλοτομαρισμό και τη φαυλότητα, πνίγοντας έτσι (αλλά όχι αφανίζοντας) τα ανώτερα στοιχεία του ανθρώπινου χαρακτήρα: τη φιλότιμη, την αλληλεγγύη και την αμοιβαιότητα.

⁶ Με τη λέξη ανθρωπιά δεν εννοώ κάποιο είδος απονευρωμένης και ξενέρωτης καλοσύνης. Άλλωστε δεν υπάρχει μια υπερβατική ανθρώπινη ουσία. Ο άνθρωπος και η εικόνα της ανθρωπιάς του, όπως εμφανίζονται σε κάθε εποχή, δε δίνονται από τη φύση σαν έτοιμο προϊόν, αλλά προκύπτουν ιστορικά. Με τη λέξη ανθρωπιά περισσότερο εννοώ την καλλιέργεια του ποιητικού (με την αρχαιοελληνική έννοια) μέρος του ανθρώπινου χαρακτήρα. Ενώ ταξική / ιεραρχική κοινωνία δημιουργεί (ή καλύτερα ξερνάει) το φιλοτομαριστή άνθρωπο (στον καπιταλισμό τον Homo Economicus), η αταξική / αντιιεραρχική κοινωνία και το ριζοσπαστικό κίνημα, ως προεικόνηση της, προωθεί την ελεύθερη καθολική ατομικότητα. Αυτό είναι και το πέρασμά από την πρακτική στην ποίηση ή κατά τον Μαρξ η κατάργηση της ανθρώπινης αυτοαπόξενωσης και η ολική επιστροφή του ανθρώπου στον εαυτό του.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΟΣΣΥΒΑ ΚΑΙ ΜΙΧΑΛΗ ΤΡΑΪΚΑΠΗ ΠΡΟΣ ΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

Θα μπορούσαμε να πούμε ότι μια συζήτηση πάνω στο θέμα της αλληλεγγύης δεν θα ήταν ικανή να προσφέρει κάτι καινούριο σε εγχειρήματα αφού διαχρονικά η ζύμωση του α/α χώρου πάνω στο ζήτημα αυτό έχει εξαντλήσει και το περιεχόμενό του. Είναι άλλωστε σαφές στον καθένα μας ότι η αλληλεγγύη στους κρατούμενους αγωνιστές δεν αποτελεί απλά ακόμη μια από τις διάφορες εκφάνσεις του πολύμορφου αγώνα αλλά ίσως την πιο σημαντική του. Αναρίθμητες εκδηλώσεις, μπροσούρες, αφίσες, συνελεύσεις έχουν αποτυπώσει ξανά και ξανά το νόημα και το βαρυσήμαντο περιεχόμενό της αλληλεγγύης μέσα στα χρόνια καθιστώντας την ως το πρωτεύον πολιτικό διακύβευμα του α/α χώρου. Ουσιαστικά μέσα από τις δεκάδες υποθέσεις φυλακισμένων αγωνιστών όλα αυτά τα χρόνια γίνεται φανερό ότι η συσπείρωση γύρω από την σύσταση κινήσεων αλληλεγγύης στον εκάστοτε σύντροφο υπήρξε καθοριστική όχι μόνο για την σφυρηλάτηση των υγιών αντανακλαστικών μεταξύ συντρόφων, του τύπου δεν αφήνουμε κανένα μόνο στα χέρια του κράτους, αλλά και για τη γενικότερη κοινωνική υπόσταση του κινήματος. Δεν ήταν δηλαδή μόνο θέμα διαμόρφωσης πολιτικής κουλτούρας αλλά κυρίως ήταν ότι αποτέλεσε το πεδίο για τη δημιουργία ενός πνευματικού παρεμβατισμού. Απ' τις μαζικές διαδηλώσεις και εκδηλώσεις μέχρι τις εμπρησμούς και τα ένοπλα χτυπήματα. Τελικά, αν ανατρέξουμε λίγο πίσω στην ιστορία αυτό που θα ανακαλύψουμε είναι ότι οι υποθέσεις αλληλεγγύης για τον α/α χώρο αποτέλεσαν διαχρονικά το αναπόσπαστο στοιχείο στη διαμόρφωση του πολιτικού του χαρακτήρα. Άλλωστε ακόμα και σήμερα, μνημονεύονται κάποιες υποθέσεις από το παρελθόν που αποτέλεσαν κομβικό ιστορικό σημείο όχι μόνο γιατί κληροδότησαν έναν οδηγό για την πολιτική διαχείριση της αλληλεγγύης αλλά και γιατί έπαιξαν καταλυτικό ρόλο στην διαμόρφωση του πολιτικού χάρτη του κινήματος. Η βαρύτητα των υποθέσεων αυτών και το σοβαρό πολιτικό τους διακύβευμα ανέδειξαν ένα πλούτο εμπειριών αγώνα, κομμάτι των οποίων υπήρξαν ακόμα και οι ρήξεις, η διαμόρφωση νέων τάσεων αλλά και οι αμετάκλητες πολιτικές αποστάσεις μεταξύ συντρόφων τόσο στο πλαίσιο του σχεδιασμού της αλληλεγγύης όσο και στην συνολικότερη αντίληψη αγώνα. Τελικά ακόμα κι αν το ζήτημα της αλληλεγγύης είναι φαινομενικά μια μονοσήμαντη υπόθεση, αυτό φαίνεται πως στη πράξη αναιρείται αφού μέσα στα ιστορικά πλαίσια του αγώνα και των κινήσεων αλληλεγγύης αναδείχτηκαν μια σειρά από πολιτικά και οργανωτικά ζητήματα που διαμόρφωσαν και εξέλιξαν το επαναστατικό κίνημα.

Οι συλλογικές διαδικασίες που συστάθηκαν στο παρελθόν για την προώθηση της αλληλεγγύης σε φυλακισμένους συντρόφους έθεσαν τις βάσεις για την νοσηματοδότηση της αλληλεγγύης σε κάτι πολιτικά σαφές. Δηλαδή ότι η αιχμαλωσία ενός αγωνιστή δεν περιορίζεται σε μια "συντεχνιακή" απώλεια αλλά αντίθετα έχει εκ φύσεως την τάση να επεκτείνεται σε ένα κοινωνικό ζήτημα με πολλαπλές προεκτάσεις.

Και πάνω σε αυτές τις προεκτάσεις είναι που γεννήθηκε η αναγκαιότητα να μετατραπεί η αλληλεγγύη σε όχημα για την μεταφορά της κριτικής μας πέρα από τα στενά πλαίσια μιας προσωποποιημένης συμπάραστασης σε μια συνολική κριτική του κόσμου που μας περιβάλλει. Να ψηλαφιστούν οι υποθέσεις των φυλακισμένων συντρόφων αλλά και η πολιτική συγκυρία μέσα στην οποία συμβαίνουν αυτές σαν ενιαία και αδιαίρετα γεγονότα. Έτσι λοιπόν παραδοσιακά ο πολιτικός λόγος που αρθρωνόταν γύρω από τις υποθέσεις αλληλεγγύης ερχόταν σε άμεση επαφή με τα κοινωνικά δρώμενα δημιουργώντας μια αρραγή σχέση ανάμεσα στην έκφραση αλληλεγγύης και την πολιτική ανάλυση. Πάνω σε αυτή την αδιάκοπη σχέση μεταξύ της αλληλεγγύης και της ανάλυσης είναι που δομείται για ένα στοιχειωδώς οργανωμένο κίνημα το πρωταρχικό αξίωμα της υπεράσπισης των αιχμαλώτων του και άρα κατ' επέκταση και του ίδιου του εαυτού του.

Τα τελευταία χρόνια η διαδικασία της συλλογικής οργάνωσης της αλληλεγγύης άλλαξε ριζικά φέροντας στο προσκήνιο έναν άλλο οργανωτικό χαρακτήρα. Η οριστικοποίηση των ρήξεων στο ιστορικό του χώρου όπως ήταν αναμενόμενο δημιούργησε ένα μόνιμο σχίσμα στη διαχείριση της αλληλεγγύης με αποτέλεσμα διάφορα σχήματα να λειτουργήσουν έξω από τα παραδοσιακά κινηματικά δεδομένα και πλαίσια. Παράλληλα οι απανωτές συλλήψεις συντρόφων με κατηγορίες που προκαλούσαν αποστάσεις ή διαφωνίες σε κάποια κομμάτια του κινήματος έκαναν ακόμα πιο άγονο το έδαφος για τη συλλογική διαχείριση υποθέσεων αλληλεγγύης που εκ των πραγμάτων δεν μπορούσαν να καταστούν με ευκολία κοινωνικά και πολιτικά υπερασπίσιμες. Όμως οι σύντροφοι που ορθά επέλεξαν με σθένος να σταθούν αλληλέγγυοι στους φυλακισμένους αυτούς αγωνιστές έπραξαν κάτι πολιτικά οξύμωρο. Ενώ έδωσαν όλες τους τις δυνάμεις στη στήριξη των συντρόφων αδυνατούσαν ή δεν επιθυμούσαν να αναλύσουν την πολιτική βαρύτητα τόσο στα πλαίσια της κοινωνικής πραγματικότητας όσο και στο εσωτερικό με ανταλλαγή απόψεων και αναλύσεων όσον αφορά τα μέσα αγώνα και τη βαρύτερη σημασία τους. Η έλλειψη πολιτικής διαύγειας που θα χαρακτηρίσει τα κομμάτια του χώρου αυτά, κάπου ανάμεσά τους κι εμείς, όχι μόνο δε θα αναδείξει(πλην ελαχίστων εξαιρέσεων όπως η υπόθεση Δημητράκη) τα ιστορικά και πολιτικά πλαίσια μέσα στο οποία συμβαίνουν οι συλλήψεις αυτές αλλά θα καταλήξει να υποβιβάσει την αλληλεγγύη σε έναν αυτοματισμό πρακτικίστικου χαρακτήρα.

Η αλληλεγγύη λοιπόν εκφυλίζεται και όχι μόνο δε γίνεται εξωστρεφής και δεν διογκώνει τον πολιτικό της λόγο αλλά αντίθετα συρρικνώνεται και γίνεται υπόθεση για κλειστούς κύκλους συντρόφους που πλέον αποτυπώνουν τα πολιτικά τους συμπεράσματα σε αναλήψεις εμπρηστικών ή μη υποθέσεων. Οι δημόσιες διαδικασίες αλληλεγγύης θα συσταθούν στα πλαίσια διεκπεραιωτικού χαρακτήρα για την εκάστοτε πορεία ή παρέμβαση χωρίς να επιχειρείται η πολιτική προσέγγιση στο βάθος της υπόθεσης γιατί θα γίνει πια κοινή συμφωνία πως η

πολιτική συζήτηση στο αμφιθέατρο εγκυμονεί τον κίνδυνο για τη διάλυση των διαδικασιών. Η βασική κριτική που ασκήθηκε και τελικά γέννησε μια προσπάθεια αλλαγής του μοντέλου των δημόσιων διαδικασιών πέρα από αναμφισβήτητο πλούτο δράσεων ίσως τελικά να άφησε πίσω της μια λανθάνουσα κριτική στο συλλογικό. Από το “δεν θέλουμε να μιλάνε οι ίδιοι και οι ίδιοι” μέχρι το “δεν μπορούμε να μιλήσουμε πολιτικά γιατί θα διαλυθεί η διαδικασία” υπήρξε τελικά μικρή απόσταση.

Σήμερα λοιπόν που βρισκόμαστε 40 περίπου πολιτικοί κρατούμενοι στις φυλακές γίνεται απροσχημάτιστα σαφές ότι δεν μπορούμε να ανταπεξέλθουμε στις απαιτήσεις αυτής της εποχής αν πρώτα δεν μπορούμε να τη διαβάσουμε. Το εύρος της καταστολής και της σταδιακής διαμόρφωσης ενός ολοένα και πιο ασφυκτικού περιβάλλοντος απαγορεύσεων γίνεται αδύνατο να ερμηνευθεί πολιτικά και να διαχειριστεί συλλογικά ώστε να ανακόψουμε την πολιτική, οικονομική, και κατασταλτική επιδρομή του κράτους και του κεφαλαίου αν πρώτα δεν ανακτήσουμε τη συλλογική μας επικοινωνία. Αν δεν ξαναθέσουμε στο επίκεντρο της προσοχής μας την ερμηνεία για την εποχή μας και τον αναστοχασμό για τις μεθόδους δράσης μας. Αυτή τη στιγμή οι αναρχικοί κρατούμενοι που είμαστε στις φυλακές δεν αντιπροσωπεύουμε μόνο τους εαυτούς μας και τον πολιτικό μας λόγο (είτε είμαστε “αθώοι” είτε “ένοχοι”) αντικατοπτρίζεται η αρχή μιας νέας εποχής. Για αυτό και η εντατικοποίηση της καταστολής που είναι εγγενές στοιχείο της καπιταλιστικής κρίσης είναι η βάση που πρέπει να συζητήσουμε. Διαφορετικά η αλληλεγγύη θα περιοριστεί στα σχεδόν καθημερινά ραντεβού στα δικαστήρια, σε μια προσωπική υπόθεση μεταξύ φίλων και γνωστών και τελικά σε μια προσωπική υπόθεση ανάμεσα στο κίνημα και το κράτος χωρίς καμιά κοινωνική αλληλεπίδραση. Σήμερα όσο ποτέ άλλοτε το ζήτημα της αλληλεγγύης στους φυλακισμένους αγωνιστές, πρέπει να βρούμε τους τρόπους ώστε να το μετατρέψουμε σε ένα διάχυτο κοινωνικό ζήτημα. Γιατί είναι δεδομένο ότι το κράτος χτυπώντας εμάς στοχεύει κι άλλους. Γιατί πέρα από τις δικές μας υποθέσεις κρατουμένων η καταστολή δείχνει τα δόντια της σε απεργούς, διαδηλωτές και μετανάστες. Οι κρατούμενοι αγωνιστές δεν είναι απώλειες από τον μικρόκοσμό τους αλλά συνειδησιακά προωθημένοι κοινωνικοί χαρακτήρες που διώκονται για αυτό που έπρεπε να κάνουν όλοι. Να αγωνίζονται.

**Αλέξανδρος Κόσσυβας,
Μιχάλης Τραϊκάκης
Α' πτέρυγα φυλάκων Κορυδαλλού**

“ΕΜΕΙΣ ΚΙ ΑΥΤΟΙ”

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

Οι φυλακές έχουν καταντήσει “Big Brother”, ειδικά στις καινούριες πρώτου βαθμού, η τεχνολογία προχωράει, κάμερες παντού, μεγάφωνα μοιρασμένα σε κάθε γωνιά, που μετατρέπονται και σε κοριούς. Εκτός από το να βλέπουν τα πάντα, θέλουν να τα ακούνε κιόλας!

Όπως καταλαβαίνουμε δεν υπάρχει προσωπική ζωή, μόνο στο κελί κι εκεί πάλι δεν είμαστε σίγουροι. Γιατί κι απ’ το παράθυρο μπορείς να δεις τρεις κάμερες σε σκόρπια σημεία... Όποτε θέλουν μπορούν να ζουμάρουν κι ότι δεν πιάνουν οι κάμερες και τα χείρα, τότε αναλαμβάνουν οι ειδικές δυνάμεις των σπιούνων. Κάνουν την καταγραφή τους καρτέ-καρέ, μαζί με την ηχογράφηση. Όλη την ημέρα, όλη την εβδομάδα, όλους τους μήνες. Όσπου να πάνε σπίτι τους, κι αυτοί ανάγκες έχουν! Κάπως πρέπει να βοηθήσουν το σύστημα.

Πας λοιπόν να πάρεις τηλέφωνο κι έχεις ακριβώς από πάνω σου μια κάμερα κι ένα ηχείο, επίσης άλλη μια κάμερα ακριβώς στον πίσω τοίχο για να ζουμάρει αν πας να γράψεις κάτι στην ατζέντα σου, υποκλοπή στο μεγαλείο της.

Κι αν μιλάς σιγά, τότε βλέπεις να πλησιάζουν τα κομάντο να συλλέξουν ό, τι μπορούν με τη δικαιολογία πως περιμένουν να πάρουν τηλέφωνο!!! Και όταν τους λες να πάνε πιο πέρα, τότε αλλάζουν τακτική και την επόμενη μέρα παίρνουν ένα τραπεζάκι και μερικές καρέκλες και κάνουν πως παίζουν κανένα τάβλι ή ντόμινο...

Μεγάλη ιδέα έχουν για τον εαυτό τους. Και μετά το παίζουν “φίλοι”. Δηλαδή «πούστηδες και παλικάρια γίναμε μαλλιά κουβάρια». Δυστυχώς πλέον ένα μεγάλο ποσοστό των κρατουμένων έχουν γίνει οι σκληροί του φαίφαϊ που τους λέγανε βιτάμ...

Εδώ στη φυλακή του Δομοκού Α’1 πτέρυγα, οι συγκρατούμενοι είναι για κλωτσιές, εκτός από κάνα δυο. Ευτυχώς που υπάρχουν κι αυτοί να μπορείς ν’ ανταλλάξεις και καμιά κουβέντα. Κι όταν σε φέρνουν σε τέτοιες πτέρυγες και τους λες πως θες να πας σε κάποια άλλη με κάποιους γνωστούς σου, σου λένε πως είναι εντολή υπουργείου... Την ίδια καραμέλα χρησιμοποιούν παντού. Απλά θέλουν να έχουν κάποιους κρατούμενους συγκεκριμένα, αυτούς που αγωνίζονται και που επαναστατούν για το κάθε δικαίωμα των κρατουμένων και που δεν υποτάσσονται σε κανένα καθεστώς.

Εδώ οι κρατούμενοι είναι πλήρως υποταγμένοι στο σύστημα. Και όταν τρελαίνεσαι και τους φωνάζεις, δε λέει κανείς τίποτα. Απλά σκύβουν το κεφάλι και φεύγουν σα να μην τρέχει τίποτα!!! Και πολλοί άλλοι σύντροφοι σε άλλες φυλακές, βρίσκονται σε τέτοιο καθεστώς, όπως εγώ. Βλέπετε, είναι η στρατηγική τους να μας κρατούν απομονωμένους και σκόρπιους σε τέτοιες συνθήκες. Οι ποινικοί και πολιτικοί κρατούμενοι σε καθεστώς πρώτου βαθμού, είμαστε από μόνοι μας συγκρουσιακοί. Γι’ αυτό μας κρατούν εδώ. Αν μας επιβάλλουν από πάνω και ένα ατιμωτικό καθεστώς και καταπιέζουν τις θεμελιώδεις ανθρώπινες ανάγκες μας, τότε τι περιμένουν...!;

Εδώ δε λειτουργεί τίποτα σωστά, όπως θα έπρεπε. Δεν υπάρχει κοινωνική υπηρεσία, δεν υπάρχει μόνιμος γιατρός, έχουμε έναν παθολόγο που έρχεται από την Λάρισα όταν συσσωρευτούν τα προβλήματα υγείας. Άντε να πάθεις κάτι... Για να αποκτήσουμε αυτά και άλλα πολλά, πρέπει να γκρεμιστεί η φυλακή ολόκληρη, πράγμα που αποδεικνύει ότι καμιά φορά η βία τελεσφορεί και ακόμα κι αν δε φέρει αποτέλεσμα, τουλάχιστον είναι ο μόνος δρόμος που μας έχουν αφήσει.

Ως επί το πλείστον, είτε θα επιστρέψουν λίγο αργότερα στις φυλακές, είτε θα συμβιβαστούν με τις πιο υποτιμημένες και άθλιες συνθήκες ζωής. Θα συνθηκολογήσουν και θα εσωτερικεύσουν.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΚΑΙ ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΙΚΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ

Συνειδητά η δικαστική, σωφρονιστική διεύθυνση διατηρεί στην ενεργό υπηρεσία το σωφρονιστικό προσωπικό που προέρχεται από τον φεουδαρχισμό τους. Ορισμένοι από αυτούς με την πρακτική του πολιτικού τυχοδιωκτισμού τους. Έχουν αναβαθμιστεί στη διευθυντική ιεραρχία και εν ψυχρώ έχουν

επιβάλλει ιεροεξεταστικές κατευθυντήριες γραμμές, προσθέτοντας αυταρχικά με το δικό τους τρόπο τις αρχές "της ασφάλειας και της τάξης". Εκεί που τους παίρνει. Σε αυτές που μπορούν να διέπουν τα σωφρονιστικά καταστήματα, μετατρέπουν έτσι τις φυλακές σε προσωπικά τους θεουδατεμενοί. Όπου κυριαρχούν η φυσική βία που την ασκούν οι πληρωμένοι φονιάδες τους και εφαρμόζουν "σωφρονιστική" μεταχείριση βασισμένη στον τρόμο, τον εκφοβισμό και τον εκβιασμό για να πετύχουν την υπακοή στους κανόνες τους. Παραβιάζοντας τις νομικές διατάξεις και τα δικαιώματα των κρατουμένων με μεγάλη ευκολία, μας επιβάλλουν πειθαρχικές ποινές για ψεύτικα παραπτώματα, για τα οποία πρέπει να απαντάμε μπροστά σε διεφθαρμένα συμβούλια φυλακών. Που αποτελούνται στην πλειονότητά τους από αυτούς που μας ξυλοφορτώνουν, πανομοιότυπους "σωφρονιστές" με ρόπαλα έτοιμα για δράση, οι οποίοι αποφασίζουν σε ποιο βαθμό καθεστώτος κράτησης θα μας κατατάξουν.

Η κανονική επανένταξη δεν υπάρχει, παρά μόνο ως αφηρημένος όρος, και αυτό που εφαρμόζεται σε εμάς είναι ο δαμασμός ζώων στα κλουβιά τους. Που την έχουν αναλάβει συνδικάτα του εγκλήματος, οργανωμένα σε ομάδες χειρισμού των οποίων η θεραπευτική αγωγή είναι η επίτευξη της απόλυτης υποταγής του κρατουμένου στη διαχωρισμένη κυρίαρχη τάξη.

Θα πρέπει να ερμηνεύουμε την πραγματικότητα για να μπορέσουμε να την αντιστρέψουμε. Ο επαναστάτης δεν αναζητά τον συμβιβασμό, μα ούτε και την έκπτωση. Δε μας ικανοποιούν τα επιδερμικά συμπληρώματα ζωής που μας πετάνε σαν αποφάγια αυτοί που διαχειρίζονται τον πλούτο.

Εμείς πρώτοι θα πρέπει να επιδιώκουμε την αντιστροφή και την υγιή μετάλλαξη των κοινωνικών στερεότυπων σχέσεων. Μέσα στην αδρεναλίνη και το ντελίριο της εξεγερτικής προοπτικής, ας προσέξουμε μη γίνουμε σκλάβοι του ίδιου μας του αγώνα..

Τα κάλπικα χαμόγελα, τα πισώπλατα μαχαιρώματα και οι πατερναλιστικές συμπεριφορές δεν ταιριάζουν στην ποιότητα μας. Ας αναγνωρίσουμε τον πραγματικό εχθρό, και ας σταθούμε στο ύψος των περιστάσεων. Σύντροφοι, όπως μας επιτάσσει η καρδιά μας, η τόλμη και η συνείδηση μας.

Το να ζεις μονότονα τις ανίερές ώρες των συνηθισμένων ανθρώπων, των υποταγμένων και των βολεμένων δεν είναι ζωή. Απλά φυτοζωείς και περιφέρεσαι μια άμορφη μάζα από σάρκα και οστά. Στη ζωή πρέπει να δώσεις την υπέροχη έξαρση της επανάστασης του μυαλού και των όπλων.

Επίσης θέλω να εκφράσω την αμέριστη αλληλεγγύη μου στους υπόλοιπους αιχμαλώτους συντρόφους που βρίσκονται στη φυλακή:

Άμεση απελευθέρωση στον Μ. ΤΡΑΙΚΑΠΗ και τον Α. ΚΟΣΣΥΒΑ.
Συντροφικούς χαιρετισμούς στον αντάρτη Δ. ΚΟΥΦΟΝΤΙΝΑ και στους αμετανόητους της 17Ν Αλληλεγγύη στους αντάρτες πόλης Ν. ΜΑΖΙΩΤΗ, Κ. ΓΟΥΡΝΑ και Π. ΡΟΥΠΑ του Ε.Α.
Αλληλεγγύη στον Σ. ΣΕΙΣΙΔΗ και στους καταζητούμενους Γ. ΤΣΙΡΩΝΗ και Μ.ΣΕΙΣΙΔΗ
Αλληλεγγύη στον Γ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ, Β. ΠΑΛΛΗ και Σ. ΣΤΡΑΤΟΥΛΗ
Αλληλεγγύη στον Α. ΣΕΙΡΗΝΙΔΗ
Αλληλεγγύη στα μέλη της συνωμοσίας πυρήνων της φωτιάς
Αλληλεγγύη στους Π. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ και Β. ΧΡΥΣΟΧΟΙΔΗ
Δίπλα στους αμετανόητους επαναστάτες όλων των τάσεων.
Τιμή για πάντα στον Λ. ΦΟΥΝΤΑ

Να ζει κανείς ή να μη ζει, να η απορία.
Ποιά είναι η μεγαλύτερη τιμή για το πνεύμα,
να υπομένει τις συνέπειες της άδικης μοίρας
ή να πάρει τα όπλα ενάντια στη δυσμένεια της τύχης,
να την πολεμήσει και να τη συντρίψει;
Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΥΨΙΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΙΠΟΤΕ ΑΛΛΟ

ΟΥΙΛΙΑΜ ΣΑΙΞΠΗΡ

ΤΟ ΑΙΜΑ ΚΥΛΑΕΙ ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΖΗΤΑΕΙ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΑ ΚΕΛΙΑ

Ηλίας Καραντουμάν
Φυλακές Δομοκού

ΜΑΤΩΜΕΝΑ ΜΠΛΕ ΚΕΛΙΑ

Θυμάμαι ένα σύντροφο να μου περιγράφει ένα βίωμα... και έχει ως εξής!!! Ερχόμενος από τις φυλακές Άμφισσας στο ψυχιατρείο του Κορυδαλλού, για να υποβληθεί σε ψυχιατρικές εξετάσεις, φτάνοντας στο ψυχιατρείο για λόγους καθαρά και μόνο “παρελθόντος” (γραμμή ζωής- αντιδραστικός χαρακτήρας απέναντι στο σάπιο σύστημα) ο τότε αρχιφύλακας ήθελε να τον βάλει στην απομόνωση, καθαρά και μόνο για “σπάσιμο” ιδεολογίας. Αρνούμενος ο σύντροφος να μπει στην απομόνωση άρχισε επάνω στον δι-απληκτισμό να αντιδράει, σύμφωνα με τις αρχές και τις αξίες του, όπου το αποτέλεσμα ήταν να βρίζει και να απειλεί με λέξεις που δε χρειάζε-ται να αναφερθούν. Το τμήμα αυτής της πράξης ήταν να τον περάσει εισαγγελέα με κατηγορία ΑΠΕΙΛΗ ΚΑΙ ΕΞΥΒΡΙΣΗ κατά του αρχιφύλακα.

Η απόφαση του συμβουλίου ήταν 12 μέρες στα “μπλε ματωμένα κελιά”. Η επόμενη κίνηση τους ήταν να τον κατεβάσουν στο υπόγειο όπου βρίσκονται τα “μπλε κελιά”. Στη συνέχεια του ζήτησαν να ξεντυθεί τελείως. Αρνούμενος ο σύντροφος να ξεντυθεί για λόγους αξιοπρέπειας, ήθελε ο κρατούμενος να κρατήσει το μποξεράκι του και το φανελάκι του, πράγμα αδύνατον να το επιτρέψουν οι ανθρωποφύλακες, και ενεργώντας κατασταλτικά με άλλα οχτώ γουρούνια, δηλαδή στο σύνολο δέκα ανθρωποφυλακοπρόβατα, του την πέσαν και τον ροπαλιάσαν διότι δεν τα έβγαζε από μόνος του, με αποτέλεσμα να του ξεσκίσουν από επάνω του τα λιγοστά ρούχα που του είχαν απομείνει. Πλέον αφού τον ξεγύμνωσαν τον πετάξαν στο “μπλε” εφιαλτικό κελί. Από εκεί και ύστερα άρχισε ο εσωτερικός, ψυχολογικός - ψυχοφθόρος πόλεμος. Να διευκρινίσω ότι στα “μπλε κελιά” υπάρχει ένα σύστημα κλιματισμού ελεγχόμενο - ρυθμιζόμενο από την υπηρεσία. Γυμνός πλέον ο σύντροφος μέσα στο “μπλε κελί” άρχισε να υποβάλεται στο μαρτύριο που εγώ προσωπικά ονομάζω “δέκα εντολές”. Δηλαδή η θερμοκρασία για δέκα λεπτά έπεφτε στους -5,+0 και μετά από τα δέκα λεπτά ανέβαινε στους +5,+0. Εδώ καταλαβαίνουμε ότι το “μπλε ματωμένο κελί” ήταν για δώδεκα συνεχόμενες μέρες γεμάτο με κατασταλτικά αόρατα όπλα. Φυσικά ήταν μία παγωμένο, μία ζεστό. Να διευκρινίσω ότι το κελί ήταν “ντυμένο” σε όλους τους τοίχους με μπλε μαλακό καουτσούκ για να μην επιτρέψουν στον κρατούμενο να αυτοτραυματιστεί. Από εκεί και ύστερα άρχισε τη μάχη της επιβίωσης του για να μπορέσει να καταφέρει να σταθεί αγωνιστικά και αντιδραστικά απέναντι στο σύστημα όπου σαν πρωταρχικό στόχο έχει το να κάνει τον άνθρωπο να δείξει υποταγή. Για όσους από εμάς δε γνωρίζουμε είναι πολύ σημαντικό να διευκρινιστεί ότι, όσες ημέρες βρίσκεσαι εκεί, στα δέκα λεπτά ζέστης που πάει να σε πάρει ο “ύπουλος” ύπνος έρχεται η ψυχοφθόρα παγωνιά και σε ξυπνάει, βίαια και βάνουσα, αυτό σημαίνει ότι δεν κοιμάσαι σχεδόν ποτέ. Ο σύντροφος συγχρόνως, αναγκασμένος εκ των συνθηκών, προχώρησε σε απεργία πείνας. Όπως καταλαβαίνουμε όλοι η πράξη αυτή συμβάλει στην κατάληξη από 70 κιλά να πάει 65, με συνέπεια την αυτοκαταστροφή των οργάνων του. Το μόνο που είχε εξαιρεθεί από την αυτοκαταστροφή ήταν η αξιοπρέπεια του, η φλόγα που έκαιγε μέσα του από την ιδέα και τη γραμμή ζωής του, όπου αυτά τα δύο χαρακτηριστικά ρέανε στο αίμα του άφθονα, μαχόμενα με τα αόρατα και

μη, διλήματα του σάπιου συστήματος.

Καθώς μου διηγούταν την ιστορία ο σύντροφος, του έκανα κάποιες ερωτήσεις, μερικές από αυτές ήταν... ΠΟΙΑ ΗΤΑΝΕ Η ΧΕΙΡΟΤΕΡΗ ΣΤΙΓ-ΜΗ ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ 12 ΜΕΡΕΣ? Και μου απάντησε: «Σε αυτές τις 12 μέρες περιτριγυρίζεσαι από ένα κύκλο γεμάτα χτυπήματα εξωτερικά και εσωτερικά τα οποία είναι συνεχόμενα - ασταμάτητα, όπου η δύναμη τους δεν σε αφήνει να καθορίσεις σειρά ή σύγκριση. Κάποιες από αυτές τις χειρότερες στιγμές είναι τάσεις και απόπειρες αυτοκτονίας». Να διευκρινιστεί για όσους από μας δε γνωρίζουν, ότι έχουν αυτοκτονήσει για την τιμή και την αξιοπρέπεια τους σύντροφοι με σκοπό την αποφυγή της υποταγής. Δυστυχώς εγώ προσωπικά ακούω διάφορους να ΚΡΙΝΟΥΝ την απόπειρα ή την αυτοκτονία σαν πράξη δειλίας ή αδυναμίας αδιαφορώντας για τους λόγους που οδήγησαν τον κάθε συνάνθρωπο μας σ' αυτήν την πράξη. Το μόνο εύκολο είναι να πούμε «Α! αυτοκτόνησε», μα το πολύ δύσκολο είναι να αναγνωρίσουμε ότι η αυτοκτονία κάτω από συγκεκριμένες συνθήκες είναι αγώνας με αντιπάλους την αξιοπρέπεια, κόντρα στην υποταγή. Συνεχίζοντας τις ερωτήσεις, μου απάντησε ότι εκεί μέσα - στα μπλε κελιά- οι σκέψεις σου όπως και η ιδεολογία σου κινδυνεύουν, σε περίπτωση που δε χειριστείς σωστά την κατάσταση. Τα νεύρα σε οδηγούν σε ακραίες - τραγικές καταστάσεις. Συνεπώς από την μια μεριά έχεις το “λύκο” μέσα σου

για να σε καθοδηγή στην επιβίωση και από την άλλη την υποταγή με ορατά και μη, χτυπήματα. Και ο αγώνας συνεχίζεται...

Μετά τον ρώτησα ποιά ήταν η καλύτερη στιγμή σ' αυτές τις δώδεκα μέρες και μου είπε όταν “ξεκαβάζω” ένα ξυραφάκι, όπου φυσικά άρχισε να κόβει τα χέρια του. Τότε εγώ τον ρώτησα: «Τί το καλύτερο είχε αυτή η επικίνδυνη πράξη;» Σοφοκλή μου απάντησε: «1ον που έβλεπα το κόκκινο αίμα μου να ρέει άφθονα και να δημιουργεί “ποταμάκια”, και 2ον και κυριότερο ότι οι ανθρωποφύλακες αναγκαστήκανε να με βγάλουν μια ωραία και μεγάλη βόλτα στο νοσοκομείο. Όταν έφτασα στο νοσοκομείο και ξάπλωσα να με ράψουνε, ενώ εκμεταλλευόμενος την κάθε στιγμή λευτεριάς έξω από τα μπλε κελιά το μόνο που με είχε στεναχωρήσει ήταν, ότι κάποιοι άνθρωποι με άσπρες φόρμες που τους ονομάζουνε γιατρούς, όπου είναι γεμάτοι ανοσία απέναντι στο ανθρώπινο σώμα, κρίνανε την πράξη μου ως πράξη αδυναμίας. Παρόλαυτα εγώ είχα εκμεταλλευτεί την κάθε στιγμή, “τάισα τον λύκο μου” και γύρισα στα “μπλε κελιά”, όπου την επόμενη μέρα συμπληρώνοντας 12 μέρες βγήκα. Ας αναρωτηθούμε πόσο ακόμη θα μείνουν ανοιχτά τα μπλε κελιά που έχουν απομείνει σήμερα, πότε πρέπει να τα γκρεμίσουμε, πότε πρέπει να εξεγερθούμε, για να τα γκρεμίσουμε με βάση και κριτήριο ένα πολύ μικρό βίωμα ενός ανθρώπου. Διότι αν αναφερθούν περισσότερα βιώματα θα ξεσηκωθούμε όλοι αυτομάτως την ίδια στιγμή.

ΤΙΜΗ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΠΛΕΟΝ ΖΟΥΝΕ ΣΤΙΣ ΨΥΧΙΣ ΜΑΣ!

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΟΣΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΡΑΣΗ ΤΟΥΣ

ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟ ΑΓΩΝΙΣΤΗ - ΛΥΚΟ ΒΑΓΓΕΛΗ ΠΑΛΛΗ.

Σοφοκλής Νιγδέλης
Φυλακές Γρεβενών
16-04-2011

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΝΙΝΑ ΚΑΡΑΚΑΤΣΑΝΗ, ΣΤΕΛΛΑ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΡΟΥΠΑ

Το Νοέμβριο του 2010 οι φυλακισμένες στα δύο παραρτήματα των γυναικείων φυλακών Θήβας - στο ένα εκ των οποίων κρατούνται ανήλικες και στο άλλο μωρομάνες και έγκυες - πραγματοποιήσαμε στάση και αρνηθήκαμε να μπούμε στα κελιά μας κατά το βραδινό κλείσιμο. Είχε προηγηθεί προηγούμενη ημέρα ανάλογη στάση με την οποία αποτρέψαμε το κλείσιμο της φυλακής κατά τις μεσημεριανές ώρες. Ο λόγος και των δύο αυτών κινητοποιήσεων μας ήταν η έλλειψη ζεστού νερού και θέρμανσης. Το προηγούμενο διάστημα η φυλακή παρείχε θέρμανση και ζεστό νερό για πολύ λίγες ώρες μέσα στην ημέρα (1 ώρα το πρωί και 1.5 το απόγευμα) συνθήκη που ήταν ιδιαίτερα προβληματική, κυρίως για τα παιδιά και τα βρέφη που ζουν στο ένα από τα δύο παραρτήματα. Η κατάσταση έφτασε στο απροχώρητο όταν σταμάτησε εντελώς η παροχή ζεστού νερού και θέρμανσης, με αποτέλεσμα τα μωρά να κάνουν ακόμα και με κρύο νερό μπάνιο σε χώρους χωρίς καθόλου θέρμανση. Οι λόγοι που επικαλέστηκε η διεύθυνση στις επανειλημμένες διαμαρτυρίες μας, ήταν η άρνηση του κράτους λόγω της οικονομικής κρίσης να παρέχει κονδύλια στη φυλακή. Ύστερα από τη στάση που πραγματοποιήσαμε, το πρόβλημα λύθηκε.

Τον Ιανουάριο του 2011 μεγάλο μέρος των κρατουμένων στη Β' πτέρυγα των γυναικείων φυλακών Κορυδαλλού πραγματοποιήσαμε στάση όπου αρνηθήκαμε να μπούμε στα κελιά μας κατά το βραδινό κλείσιμο της φυλακής. Ο λόγος που πραγματοποιήσαμε τη στάση ήταν η έλλειψη για δυο εβδομάδες ζεστού νερού, έλλειψη που οφειλόταν όπως μας ομολόγησε η υπηρεσία στην αδυναμία καταβολής των χρημάτων για την αγορά πετρελαίου. Το πετρέλαιο στη φυλακή είναι απαραίτητο, όχι μόνο για τη θέρμανση των χώρων - η οποία εκείνη την περίοδο ήταν σχεδόν ανύπαρκτη - αλλά και για τη θέρμανση του νερού. Το υπουργείο μέσα σε αυτές τις δυο εβδομάδες κατά τις οποίες αρνήθηκε να καταβάλει τα απαιτούμενα κονδύλια για την αγορά πετρελαίου, πειραματίστηκε θα λέγαμε, με τη δυνατότητα του να κάνει δραστηκές περικοπές στα έξοδα της φυλακής, δυνατότητα που θα κρινόταν από το αν οι κρατούμενες θα αντιδρούσαμε ή όχι σε αυτή την εξέλιξη. Η διήμερη στάση μας που εκλήφθηκε ως προάγγελος ευρύτερων αναταραχών, τις οποίες θα πυροδοτούσε μία πιθανή δραστηκή μείωση των κονδυλίων για τη διαβίωση των φυλακισμένων, ανάγκασε το υπουργείο να βρει άμεσα τα χρήματα για πετρέλαιο. Έκτοτε ένα μήνυμα επαναλαμβάνεται από τις κρατούμενες σε κάθε ευκαιρία: Αν δεν έχετε λεφτά για φαγητό, περίθαλψη, θέρμανση, ν' ανοίξετε τις πόρτες να φύγουμε.

Ένα επακόλουθο της οικονομικής κρίσης και των συνεπειών της που είναι η ραγδαία αύξηση της φτώχειας, η περιθωριοποίηση μεγάλων τμημάτων του πληθυσμού, η πλήρης εξαθλίωση των μη προνομιούχων και η αναζήτηση από όλο και περισσότερους «λύσεων» επιβίωσης έξω από τα όρια της νομιμότητας, είναι η συνεχής αύξηση του αριθμού των φυλακισμένων σε όλη τη χώρα. Έτσι κι αλλιώς ο βασικότερος παράγοντας ύπαρξης των ίδιων των φυλακών είναι οι ταξικοί και κοινωνικοί διαχωρισμοί οι οποίοι όσο περισσότερο βαθαινούν τόσο αυξάνεται ο αριθμός των ανθρώπων που φυλακίζονται. Η επιδείνωση της κοινωνικής και οικονομικής κρίσης και η αύξηση του αριθμού των φυλακισμένων, δημιουργεί συχνά συνθήκες «ασφυξίας» στις φυλακές Κορυδαλλού. Ιδιαίτερα πιεστική είναι η διαβίωση υπό αυτές τις συνθήκες στον ειδικό χώρο κράτησης για μωρομάνες, παιδιά, έγκυες και ανήλικες που ονομάζεται αναρρωτήριο. Πρόκειται για ένα χώρο- αποτελείται από δύο ενιαίους θαλάμους και μία τουαλέτα - στον οποίο κρατούνται προσωρινά γυναίκες και παιδιά από μεταγωγές για δικαστήρια, νοσοκομεία κλπ, καθώς και έγκυες που βρίσκονται κοντά στην ημερομηνία τοκετού. Χωρίς να υπάρχει κανένα όριο στις κρατούμενες που κάθε φορά μεταφέρουν στο συγκεκριμένο χώρο, υπήρξαν διαστήματα που έπρεπε να συμβιώσουν έως και δεκατρείς γυναίκες μαζί με παιδιά.

Παράλληλα υπήρχε πρόβλημα στην τηλεφωνική επικοινωνία αφού το μοναδικό τηλέφωνο δεν λειτουργούσε πάντα, καθώς και πρόβλημα προαυλισμού. Ο προαυλισμός επτά μήνες πριν ήταν εντελώς απαγορευμένος για τις έγκυες, τις μωρομάνες και τα παιδιά τους, με αποτέλεσμα να υπάρχουν

περιπτώσεις γυναικών και μωρών που κρατούνταν για μήνες στον συγκεκριμένο χώρο, δίχως να προαυλίζονται καθόλου. Τελικά, κατόπιν διεκδικήσεων παραχωρήθηκε για πρώτη φορά, ύστερα από δύο και πλέον χρόνια που λειτουργεί ο συγκεκριμένος χώρος, ένα μικρό προαύλιο το οποίο όμως, δεν είναι το πλέον κατάλληλο για τα παιδιά.

Στις 6 Μαρτίου οι κρατούμενες στο αναρρωτήριο προχωρήσαμε σε στάση αποτρέποντας το βραδινό κλείσιμο του θαλάμου. Με τη στάση αυτή απαιτούσαμε να μην κλείνει ο θάλαμος κατά τις μεσημεριανές ώρες, να λυθεί το πρόβλημα με τις τηλεφωνικές επικοινωνίες και να παραχωρηθεί επιπλέον χώρος για προαυλισμό. Την στάση αυτή την πραγματοποιήσαμε Κυριακή βράδυ και παρά τις παραινέσεις των δεσμοφυλάκων ότι είναι αδύνατο να λυθούν τη συγκεκριμένη μέρα και ώρα τα ζητήματα, εμείς επιμείναμε και τελικά λύθηκαν επί τόπου μέσω τηλεφωνικής επικοινωνίας με τη διεύθυνση. Τελικά, το μεσημεριανό κλείσιμο καταργήθηκε για το αναρρωτήριο, προστέθηκε δεύτερο τηλέφωνο, επισκευάστηκε το αρχικό και παραχωρήθηκε επιπλέον προαύλιος χώρος.

Η συνεχής επιδείνωση των συνθηκών κράτησης στις φυλακές είναι συνέπεια της δημοσιονομικής κρίσης, αφού οι κρατικές δαπάνες για τους φυλακισμένους είναι από τις πρώτες που περικόπτονται αβασάνιστα για την «αποφυγή της κρατικής χρεοκοπίας» και για την «εξυγίανση του δημοσίου». Παρ' όλο που ο φόβος για ένα μεγάλο ξεσηκωμό των κρατουμένων - φόβος που τροφοδοτείται από τη διεκδικητική στάση των γυναικών στις φυλακές Κορυδαλλού και στα παραρτήματα της Θήβας - είναι η αιτία που μέχρι στιγμής καλύπτονται άμεσα τα απαιτούμενα κονδύλια και επιλύονται τα βασικά προβλήματα που θέτουν οι κρατούμενες, η αναμενόμενη κρατική χρεοκοπία θα οξύνει αναπόφευκτα σε υπέρμετρο βαθμό τα προβλήματα στις ελληνικές φυλακές, καθιστώντας τα έως και αξεπέραστα. Αυτός ο παράγοντας, σε συνδυασμό με την αύξηση του αριθμού των φυλακισμένων λόγω της όξυνσης των ταξικών και κοινωνικών ανισοτήτων όπως προαναφέραμε, δημιουργεί μία εκρηκτική συνθήκη στις φυλακές όλης της χώρας. Υπό αυτές τις συνθήκες δύο ενδεχόμενα υπάρχουν. Είτε οι κρατούμενοι να εσωτερικεύσουν τη βία που η φυλάκιση και οι άσχημες συνθήκες κράτησης ασκούν πάνω τους και να τη διοχετεύσουν στους συγκροτούμενους τους - κάτι που επιδιώκει εξάλλου και το ίδιο το σύστημα - είτε να οργανώνονται κατάλληλα και με συλλογικούς τρόπους διεκδικήσεων και αγώνων να την «εξάγουν» σε αυτούς που τους κρατούν φυλακισμένους και ενάντια στον ίδιο τον κρατικό μηχανισμό.

Είναι στο χέρι των πολιτικών κρατούμενων να προσανατολιζόμαστε συνεχώς στη δεύτερη επιλογή και να την κάνουμε θέση και αξία για όλο και περισσότερους φυλακισμένους.. έως την τελική κατάργηση των φυλακών,

1η Μάρ 2011
Γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού
Νίνα Καρακατσάνη
Στέλλα Αντωνίου
Πόλα Ρούπα

Ο Νιάτο Ουιδόμπορο των Τουπαμάρος ώντας ήδη κοντά μια δεκαετία στην απομόνωση μελετά Γεωμετρία (Οχι Ευκελίδια).

Όλα τα πράγματα κείνται στο μέλλον.

Περιβαλλόμαστε από μέλλον. «Εκεί» σημαίνει «αργότερα».

Τα πάντα είναι χρόνος / δεν υπάρχει χώρος / «θα σε φιλήσω»

Σημαίνει «δεν σε φτάνω» /

«Είναι μικρή» σημαίνει «είναι 10 χρονών» / Να λες

«εκείνη είναι μακριά» θα πει να νιώθεις του ρολογιού

Τους δείχτες να τρέχουν, να τρέχουν, να τρέχουν...

[...]

Ο χρόνος που απαιτείται για να διανυθεί ένας χώρος μπορεί να συντμηθεί, δηλαδή μπορούμε να συμπιέσουμε το χώρο. Με κανένα τρόπο όμως δε μπορούμε να συμπιέσουμε το χρόνο. Ο χαμένος χρόνος είναι αδύνατον να επανακτηθεί. Ο χαμένος χώρος μπορεί.

Το παρελθόν χρησιμεύει μόνο για να συγκροτεί το χώρο μέσω της μνήμης, και δεν έχει τη δική του ύπαρξη: η μνήμη του δίνει ζωή. Συνεπώς, ο χώρος είναι μια δομή της μνήμης. Έξω από τη μνήμη υπάρχουν μόνο σημεία.

Η λησμονιά είναι ο αντιχώρος, η αντιύλη, η διάλυση του Σύμπαντος.

